

СТЯГНЕННЯ ОСНОВНОЇ ВИНАГОРОДИ ПРИВАТНОГО ВИКОНАВЦЯ ПРИ ВИКОНАННІ УХВАЛИ СУДУ ПРО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ

Щербак Світлана Володимирівна, кандидат юридичних наук, доцент кафедри правосуддя Сумського Національного аграрного університету;

Скоробагатських Сергій Миколайович, студент 4-го курсу юридичного факультету Сумського Національного аграрного університету

Виникнення паралельності процесів (одночасне здійснення і виконавчого процесу і цивільного процесу, які проходять незалежно один від одного, витікають з одних й тих самих правовідносин та в яких беруть участь ті самі особи [1]) є комплексним явищем, що охоплює питання дотримання не лише процесуальних гарантій прав стягувача та боржника у виконавчому процесі, які мають відчувати наявність чи відсутність стандартів справедливості при його здійсненні, але й безпосередньо стосується органів та осіб, які здійснюють виконання судового рішення.

Взаємодія таких процесів відбувається наступним чином: виконання ухвали суду про забезпечення позову має свою специфіку: після фактичного виконання виконавчого документа виконавчий процес закінчується, причому раніше, ніж цивільний, в той час як дія заходів забезпечення позову продовжується до виконання рішення суду, яким завершено судовий розгляд.

Наслідками введення в Україні змішаної моделі виконання стала реконструкція чинного законодавства про виконавче провадження, що в контексті розглядуваного питання призвело до виникнення законодавчих колізій в частині конкуренції виконавчого збору та основної винагороди приватного виконавця, що є доволі актуальним для боржника. При цьому слід зауважити, що колізія виявляється лише тоді, коли позивач, отримавши ухвалу суду про забезпечення позову – про накладення арешту на майно, звертається за її примусовим виконанням не до органів державної виконавчої служби, а до приватного виконавця. За таких обставин основна винагорода стягується на підставі постанови приватного виконавця, яка є виконавчим документом та виноситься одночасно з постановою про відкриття виконавчого провадження за ухвалою суду про забезпечення позову, а її розмір на даний час складає чотири розміри прожиткового мінімуму для працездатних осіб, установленого на 1 січня

календарного року (8 408,00 грн.) як за виконання рішення немайнового характеру.

Таке становище суттєво позначається на боржникові – відповідно до положень п.1 ч. 5 ст. 27 Закону України «Про виконавче провадження» виконавчий збір не стягується за виконавчими документами про накладення арешту на майно для забезпечення позовних вимог, що відповідно, не містить будь-якого обов'язку боржника.

Правовий статус приватного виконавця має суттєві відмінності порівняно зі статусом державного виконавця - приватний виконавець є суб'єктом незалежної професійної діяльності, а за вчинення виконавчих дій приватному виконавцю сплачується винагорода, що є єдиним джерелом доходу від його діяльності.

Окремо слід зазначити, що чинне профільне законодавство про виконавче провадження не містять норми, що визначає випадки, за яких основна винагорода приватного виконавця не стягується (крім виконавчих листів про стягнення аліментів).

Отже, наведені законодавчі колізії підлягають усуненню на законодавчому рівні з дотриманням балансу прав як боржника, так і приватного виконавця.

Література:

1. Щербак С.В. Паралельність виконавчого та цивільного процесів: проблемні питання / Збірник матеріалів Першої Міжнародної наукової конференції «Актуальні проблеми теорії і практики нотаріального, цивільного, виконавчого процесів : співвідношення і взаємодія» / За заг. ред.. д.ю.н., проф. С.Я. Фурси. – К.: ЦУЛ, 2013. – С. 145-147.